

PETER MAY

**CSENDES
HALÁL**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Jon Riley-nak

Itt vannak az örültek, a sorból kilógók, a rebelisek, a bajkeverők, a kerek dugók a szögletes lyukakban. Akik másként látják a dolgokat. Akik nem kedvelik a szabályokat. Idézheted őket, ellenkezhetsz velük, dicsérheted vagy épp becsmérelheted őket – egyetlen dolgot nem tehetsz: nem hagyhatod figyelmen kívül őket, mert ők változtatnak a dolgokon.

STEVE JOBS

PROLÓGUS

Amikor lekapcsolja a lámpát, a leghalványabb fogalma sincs róla, hogy amit tenni készül, az vérontáshoz – és halálhoz – vezet ezen a meleg májusi estén. Az ártatlanság nagyon gyakran a balszerencse előfutára.

Elsőként a holdon akad meg a tekintete. A domború égitest a Földközi-tenger feketeségéből kiemelkedve veti tükörképét a füstüvegszerű felületre. Hogy fogyó vagy növekvő fázisban van, nem tudja megállapítani. Az időjárás az elmúlt héten szokatlanul borús volt, és mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, hogy utoljára itt állt a teraszon, felfelé bámulva az égboltra, amely elszánt harcot folytatott, hogy láthatóvá váljon a zsúfolt andalúziai tengerpart enyhén szennyezett levegőjén keresztül. Ám a felhők végül megöntözték könnyeikkel a száraz földet, és továbbálltak, nyomukban szinte azonnal kisarjadtak a megújulás zöld hajtásai.

Visszatért a hőség, és vele az egész napos, végtelen napsütés ígérete. Mi másért is hívnák ezt a helyet Costa del Solnak? Jó esély volt rá, hogy a nyár folyamán és a távoli ősz jó részében nem sok eső esik majd. Az ádáz, dühödt hőség a csúcsára hág, miközben tömegesen érkeznek a turisták, hogy megszállják a tengerpartot, és fehér bőrük vörösre, majd barnára süljön, amíg a helyiek a keskeny utcákat övező magas házak árnyékában sétálnak, átalusszák a legnagyobb kánikulát, és csak az esti hűvösben mozdulnak ki, hogy egyenek valamit.

Ezen a késői órán friss a levegő, az enyhe tengeri szellő megzörgeti a medence mögötti kert pálmaleveleit, az éjszakai csendet kabócák ciripelése tölti meg. Csak amikor lekapcsolja a víz alatti világítást, akkor veszi észre a falon túli derengést, ott, ahol a szomszédos villának sötétbe kellene borulnia. A te-

rasz üvegezett tolóajtaján át kiáradó fényben a nyugágyak hosszú árnyai a terrakotta járólapokra vetülnek.

Megfeszül a teste, amikor emberi sziluett mozdul az üveg mögötti nappaliban, és egy pillanatra átsuhan a fényen. A szívverése felgyorsul. Lüketetést érez a fejében, ahogy felszökik a vérnyomása, és már hallja is orvosa helytelenítő szavait. Nem szedte be a felírt vízhajtókat? Az embernek a maga korában már óvatosnak kell lennie.

Kiszárad a szája. Felidézi azt a néhány alkalmat, amikor ott ültek Iannel azon a teraszon, Harris gint kortyolgatva; poharában nagy jégdarabok tolongtak, harcoltak a helyért a grépfrúttal. Kedves, fiatal fickó. Skót, de művelt akcentussal, kellemesen dallamos beszéddel. És talán nem is annyira fiatal, de ha az ember már a hetedik évtizedét tapossa, mindenki más fiatalnak tűnik. Sosem gondolt bele igazán, hány éves lehet Ian. Negyven? Manapság nehéz megmondani. Van egy kis szürkesség a hajában, a teste pedig karcsú és fitt, egyenletesen barnult. Mennyire jó lenne olyan idősnek lenni. Bár tisztában van vele, hogy soha nem nézett ki olyan jól, mint Ian.

Eszébe jut, milyen vidáman integetett neki a szomszédja aznap reggel, még át is szólt a kertjeiket elválasztó falon. Ő és Angela néhány napra elutaztak. Tavaszi vakáció. Barcelona. És egy vagy két éjszaka Sitgesben.

Komolyan? Vakáció? Ha ilyen helyen él, kinek van szüksége vakációra? Visszagondol azokra az évekre, amikor még a belvárosban dolgozott. A mindennapos tolongásra a hideg, sötét angol reggeleken, az ücsörgésre a fülledt irodában, a képernyő merev bámulására, ahogy az üzleti jelentések viharos tengerként hullámozó grafikonjait elemzi. Ez volt az egyetlen közös dolog Ianben és benne. Csak erről beszélgettek, mielőtt kifulladt a téma, és a szájukhoz emelték a poharat, hogy az üvegnek koppanó jégkockák csörrenésével töltsék ki a csendet.

Valaki van Ian házában, miközben üresnek kellene lennie. Arra gondol, a kerten átvágva közelebb sétál, hogy jobban

megnézze. De mi van, ha a beható észreveszi? Ha tudná Ian mobilszámát, felhívna és megkérdezné, mit tegyen. De soha nem cseréltek telefonszámot. Miért is tették volna?

Egy dermedt pillanatig mozdulatlanul áll a teraszán, és azon töpreng, miért nem szólalt még meg a riasztó. Aztán az árny újra átsiklik a fény előtt. Szinte már szemtelenül. Gyorsan megfordul, és visszamegy a lakásba, hogy megkeresse a telefonját.

Hárman tartózkodnak a készültségi szobában, amikor az ügyeletes fogadja a hívást. Úgy véli, Cristina az üvegen keresztül őt figyelte, és csak akkor kapta el a tekintetét, amikor felnézett. Mindig is azt gondolta, a nők vonzónak találják. Bár már jóval túl járt a fénykorán, valamint számtalan kapcsolaton, melyek mind véget értek, amikor partnerei jobban megismerték őt.

Cristina valójában a saját tükörképét figyelte, és nagyon meglepődött volna, ha a fókuszpontot megváltoztatva rájön, hogy a férfi elismerően szemléli. Mert éppen arra gondolt, mennyire öregnek és törődöttnek látszik. A harmincadik évében járt, mindössze egy évtizednyire a középkorúságtól, de a szeme alatt máris gyűltek az árnyékok, a szarkalábakról nem is beszélve. Mivel haját a megszokott módon, szoros lófarokba fogta össze, látszott a szálak fekete töve, és már megbánta, hogy befestette szőkére. Túl sok vele a tennivaló. És a hajtövek hamarosan elkezdenek majd szürkülni. Legalább az alakját megőrizte, még a gyerekszülés után is. Továbbra is karcsú maradt, és apró termetű. Férfi kollégái fölé tornyosultak – még a legkisebbek is. Éppen akkor fordította el a fejét, amikor az ügyeletes tiszt megszólalt.

– Feltételezett betörés La Palomában.

Diego felkapja a fejét a kártyajátékból. A mozdulatból és szemöldökének apró, kérlelő felíveléséből Cristina látja, hogy azt szeretné, ő menjen helyette Matíással. Már csak harminc perce van hátra a műszakjából, otthon pedig várja a felesége,

aki napokkal korábban szülte meg nyugös csecsemőjüket, és már nagyon vágyik egy kis alvásra.

Cristina felsóhajt. Nagyon is tisztában van vele, hogy munkája itt, a fiúk klubjában csupán a kvótákhoz való álságos ragaszkodás eredménye. És mert kell egy rendőr, aki elvégzi a női gyanúsítottak motozását. Ha a felettesein múlna, csak közlekedési feladatokat kapna. Még akkor is, ha kitűnő eredménnyel végezte el az ávilai rendőr-akadémiát. Akkor is, ha mindig a legjobbak között van az esteponai lövészgyakorlaton. De ha Diego megy ki Matíással, valószínűleg még órákig nem jut haza. Ha csak hamis riasztás, a papírmunka akkor is egy örökkévalóságig tart.

– Oké – adja be a derekát. Ebben az ártatlan pillanatban még nem tudja, hogy nagylelkűsége romba dönti az életét.

Marviña utcái teljesen kihaltak, amikor a fehér, négykerék-meghajtású Nissan, tetején fehér, kék és narancssárga villogókkal kihajt a Policia Local hivatala alatti parkolóból. Matias ül a volánnál, ő vezeti az autót a magaslat tetején lévő körforgalom felé, az utcai lámpák derengő fénykörei közötti árnyékokon át. Innen fentről jól látni a holdfényben fürdő, éppen levélbe boruló szőlőföldeket, melyek a hullámos dombvidéken egészen a távolban csillogó tengerig húzódnak. Az egykor szűz domboldalakat csúf urbanizációs foltok tarkítják, némelyik épület készen, de elhagyatottan áll, áldozatául esve a partvidéken végigsöprő építkezési fellendülésnek véget vető pénzügyi válságnak. Felettük a Sierra Bermeja hegyei rajzolnak éles árnyékot a csillagos éjszakai égboltra. Odalent, az öböl kanyarulatánál Santa Ana de las Vistas fényei pislákolnak.

Matias gyorsan veszi a tengerhez levezető út veszélyes kanyarulatait, a hajtókanyarnál elsuhanak a vörös téglás lakóépületek és egy családi zöldség-gyümölcs bolt mellett, balra maguk mögött hagyják a domb hajlataiba beékelődött fehér házak csoportjait. Az A7-esen nyugat felé haladva alig tizenöt

perc alatt érik el a körforgalmat, ahonnan az út meredeken vezet felfelé La Palomába. A gazdag észak-európaiak – és mostanában az oroszok – több millió eurós villákat húztak fel itt, csodálatos tengeri panorámával.

A bejelentett címen lévő villa a nyilvántartás szerint egy Ian Templeton nevű brit tulajdonában állt. Az épület büszkén terpeszkedik a csupasz sziklafal tetején, amely tizenhét méternyit zuhan le az alatta lévő útig, és akadálytalan kilátást biztosít a Földközi-tengerre. A tiszta, téli reggeleken még az észak-afrikai hegyek sötét sziluettjét is ki lehet venni. Délen Gibraltár szirtje uralja a látképet, a holdfényben ezüstösen csillogó szikla körvonala jól felismerhető a csillagok előtt.

A szomszédos épületben ég a lámpa. A villa a betörésről jelentő férfié. Matías és Cristina azonban úgy döntenek, nem őt keresik meg elsőként, mert észreveszik, hogy a Templeton-villa kapuja félig nyitva van. Magas, feketére festett, kovácsoltvas kapuszárnyak. Előtte, félig a járdán Mercedes A osztályú szalonautó áll. Ha megkérdezték volna, Cristina nem tudja megmondani, hogy a kapu látványára miért támadt rossz előérzete. De amikor félreállnak, hogy megvizsgálják, Matías kiugrik a terepjáróból, és megállapítja, hogy erőszakos behatolás történt.

A férfi balról jobbra elhúzza a mutatóujját a torka előtt, mire Cristina átnyúl az indítókulcshoz, és leállítja a motort. A beálló csendet azonnal ostrom alá veszi a kabócák ciripelése. Cristina gyorsan kiszáll, hogy csatlakozzon társához a kapunál. Benéz a Mercedes ablakán, meglátja az utasülésen heverő kormányzarat. Egyikük sem torpan meg, hogy elgondolkodjon a nyilvánvalón: nem sok besurranó tolvaj vezet Mercedes A osztályú szedánt.

Matías kipattintja pisztolytáskáját, és előhúzza 9 milliméteres SIG-Sauer SIG Pro szolgálati fegyverét. Cristina kiszáradó torokkal követi példáját. A pisztoly ismerősen simul a kezébe, de valahogy nehezebbnek tűnik, mint a lögyakorlatokon.

A félelem növeli a súlyát. Még soha nem nyitott tüzet indulatból. Nem is várták el tőle.

Matias belép a kapun a díszesen kövezett autófelhajtóra, amely magas pálmák és virágzó bokrok között kanyarog felfelé. Cristina óvatosan lépdél mögötte, pisztolya csöve az éjszakai égboltra mutat, könyöke a teste mellé húzva. Belélegzi a meleg levegőt megülő intenzív illatot, sikerül is azonosítania: jázmin. Balra dupla garázs csatlakozik a házhoz, egy ösvény azt megkerülve kanyarodik az elülső kerthez, ahol többhektárnyi kövezett terasz néz a csillogó, végtelen medencére. Előrébb lépcsők vezetnek fel az oszlopos tornácra, a nehéz, díszes, domborműves ajtó nyitva áll. A benti sötétséget halvány-sárga derengés oszlatja szét. Matias egy intéssel a ház jobb oldala felé küldi Cristinát, míg ő maga a másik irányba, a medence felé indul. Reméli, hogy a teraszra nyíló üvegajtón keresztül megpillanthatja a betörőket. Jobb megtudni, kivel vagy mivel van dolguk, mielőtt behatolnak a házba.

Cristina eléri a terasz túlsó végét. Fénynyalábok nyújtóznak a kövön a medence felé. Óvatosan mozdul előre, megpróbál benézni. A rejtett mennyezeti lámpák hatalmas, kétszintes helyiséget világítanak meg. Nagy, párnázott foteleket lát, egy kanapét, a márványpadlón hatalmas, dús, fehér szőnyeg terpeszkedik. A törtefehér falak monotonitását modern műtárgyak eklektikus gyűjteménye töri meg. A szoba azonban üres, mögötte a folyosó homályba vész.

Mozgást érzel a terasz másik végében, Matias előrelendül, ahogy a sötétben megbotlik valami homályba vésző tárgyban. Éles csattanás hallatszik, a SIG-Sauer pörögve csúszik végig a kövön. Cristina torka elszorul, szinte a szájában érzi dobogni a szívét.

Odabent a férfi, aki Ian Templetonnak nevezi magát, éppen kilép az otthoni dolgozószobává átalakított hálóból, amikor a terasz felől hallatszó csattanás megállásra készíti. A kezében

mappákat szorongat. Mozdulatlanná dermed, a szíve vadul ver, mintha valaki megpróbálna kiszabadulni a mellkasából. Megfordul, visszasiet a dolgozószobába, és az asztalhoz lépve lekapcsolja a lámpát. A mappákat leteszi a csiszolt felületre, és az egyik fiókból előkapja Glock 17 félautomatáját. A kertre néző ablakhoz lép, és hátát nekinyomja a falnak, mielőtt ösz-szeszedi a bátorságát, hogy kikémleljen a sötétbe.

A nappaliból a teraszra ömlő derengésben egy alakot lát mozogni az árnyak közt, éppen néhány sötét pálmafa felé tart furcsa, ügető futással. Visszahúzódik az ablaktól, arcizmai meg-feszülnek, ahogy ismét falhoz lapul. Mindig is tisztában volt vele, hogy ez megtörténhet. Hogy egy nap rátalálnak. Hogy egyszer eljönnek érte. És azt is tudta, hogy harc nélkül nem adja meg magát. Inkább meghal, mint hogy elkapják.

Kis híján eluralkodik rajta az önsajnálát. Alig néhány éve még félelem nélkül élt a feleségével. Amikor a halál nem jelent semmit, a félelemnek nincs ereje. De most... most már van miért élnie, és mindent elveszíthet. A boldogságot, amiről ko-rábban nem is álmodott. Honnan tudhatta volna azelőtt, hogy ez egyáltalán lehetséges?

Talán szólnia kellene neki. A felesége már elment lefeküdni. Végül úgy dönt, biztonságosabb lesz számára, ha nem tudja. A lövéseket természetesen meg fogja hallani, de addigra mind-ennek vége lesz. És nincs rá okuk, hogy őt is bántsák. A fele-sége ebben az ügyben teljesen ártatlan.

Tenyere benedvesedik, ahogy a pisztoly markolatát egyre erősebben szorítja. Csendesen kioson a folyosóra, el a fő háló-szoba mellett, hogy lekapcsolja a nappali világítását. A házra és a kertre sötétség borul, a medence holdfényben fürdő vizén túl megpillantja a Földközi-tenger fekete, lakkszerű felszíné-nek ezüstös csillogását. Óvatosan elindul a folyosón a nyitott főbejárat felé, ahol az utcáról beeső fény a kövekre vetül.

Odakint Cristina saját nyomain haladva visszatér a villa hátsó részéhez, ahol bejöttek az utcáról. Arra számít, hogy találkozik Matíasszal, aki a másik oldalról kerül. A lopózásnak már nincs értelme. Akárki is van odabent, tud az érkezésükről. Viszont még mindig nem látják a betörőt. A nő megnyalja kiszáradt ajkát, és lassan fellépdel a tornác lépcsőin. Az ajtó még mindig nyitva, és látja, hogy az utcai lámpák a ház belsejébe vetítik árnyékát, tudatva jelenlétét a bent lévővel, akárki legyen is az. Hol a fenében lehet Matias?

Az ajtóhoz érve tétovázik, megbénítja saját félelme, aztán hirtelen tudatára ébred a látóterén kívüli jelenlétnek. A több-éves, szolgálat közben szerzett gyakorlat sem készítette fel erre. A garázs felé pillant, az akaratával szeretné megjeleníteni Matíast, de társának semmi nyoma. Puha léptek neszét hallja a benti márványpadlón, és tudja, hogy magához kell ragadnia a kezdeményezést.

– Rendőrség! – Kiáltása egyszerre tűnik erőtlennek, és oda nem illően hangosnak. A visszhanggal együtt mozdul. Kétkeszes tartással vállmagasságba emeli pisztolyát. Benyomul a nyitott ajtón, fegyverét a sötétségre szegezi.

Látja a nő sziluettjét. Könnyű célpont, még akkor is, ha nem lenne túl jó lövész. Ujja az elsütőbillentyűt cirógatja, miközben mögötte a folyosót elönti a fény, és rádöbben, hogy túljártak az eszén. A veszély mindvégig más irányból fenyegette. Hátraperdül, megpillantja az alakot a nyitott ajtón kiáradó fényben, és tüzel. Egyszer, kétszer, háromszor.

Hallja a nő meglepett szisszenését. Aztán a sokk elcsukló hangját. És végül a hosszú sóhajt, ahogy végigzuhan a padlón, egy utolsó lélegzetvételt, mielőtt a koponyája a holt súly gyomorforgató koppanásával nekicsapódik a márványnak. Képtelen visszatartani a torkából előtörő, gyásszal teli kiáltást.

Kezét az oldala mellé ejti, ujjai lecsúsznak a Glockról. A fegyver is puskalövészerű csattanással hullik a padlóra. Alig

érzi a nitroglicerín szúrós szagát, ami megüli körülötte a levegőt, három gyors lépéssel ott terem a nőnél, térdre ereszkedik, és már érzi is, ahogy a vér átáztatja a nadrágját. Szinte feketének tűnik, ahogy tócsába gyűlik a márványon. A sötétségbe vesző vörös. Bár van annyi fény, hogy lássa a halott arcát, nyitott szemét, a hitetlenkedést világtalan szemében.

Magához öleli, könyörög neki, hogy ne menjen el. A nő, aki a gyermekét hordozza, és a jövőbe vetett minden reményét. Szavai azonban süket fülekre találnak, és a hirtelen fényözönben a vér már élénk vörös a hideg kőlapokon. Félrebillenti a fejét, hátranéz a válla fölött. Fiatal rendőrnő áll ott kinyújtott kézzel, pisztolyát rászegezve. Látja, mennyire sápadt, minden vér kifutott az arcából, olyan, mint egy szellem. Remeg a keze, ahogy megpróbálja biztosan tartani a fegyvert.

– Ne mozduljon! – kiált rá a nő, a férfi pedig azt gondolja: milyen abszurd! Mozdulni? Hová menne? És miért? Mi értelme lenne ezek után? Mi értelme bárminek? Angela halott. Hirtelen feltámadó düh tölti be az összes üres helyet a belsejében.

– Megölte őt! – hallja saját hangját, mintha valaki máshoz tartozna. Angolul elüvöltött szavak. Gyötrelmesek. Valóban az ő hangja? Ez biztosan nem a valóság. Aztán előnti a harag második hulláma, és tovább üvöltözik ennek a ribancnak, aki fegyvert szegez rá. – A kurva életbe, megölte őt!

Cristina egész testében remeg, próbálja megőrizni az önuralmát. Tagadólag rázza a fejét.

– Maga tette! – Spanyolul beszél. – Maga lőtte le! – Akárcsak az előtte térdelő férfi, ő is úgy érzi, mintha valaki más beszélne.

Figyelmét egy pillanatra eltereli Matías, aki pisztolyával bizonytalanul pásztázva ekkor lép a folyosóra. Egy örökkévalósággal később érkezett meg, mint kellett volna.

A férfi most már spanyolul folytatja, a hangja ezúttal nem fájdalommal és haraggal van tele, hanem gyűlölettel.

– Maga *kényszerített* rá! *Maga* ölte meg! *Maga!*

ELSŐ FEJEZET

Mackenzie folyamatosan érezte a sürgetést. Gyűlölt késni. A pontosság köré építette fel az életét, olyan mértékben, hogy minden óráját – még a karóráját is – öt perccel előreállította. Annak ellenére, hogy pontosan tudta, a világa öt perccel az idő előtt jár, ez pszichológiai nyomást helyezett rá. Haladj gyorsabban. Mindig legyél pontos.

Bár nem szívesen ismerte be, ezt a szokást nagybátyjától kölcsönözte – vagy inkább örökölte –, aki szintén öt perccel előretekerte az összes óráját, és a késést vesszővel büntette. Vagyis igazából bottal. Egy régi stílusú, faragott ónixfejjel díszített sétapálcával, melynek szárán tizenöt centinként bütykök voltak. *Mr. Bot*, így nevezte, erősen megnyomva a „T” betűt. Ez volt az ő elképzelése a humorról. Pokolian fájt.

Mackenzie-t ma a csütörtöki csúcsforgalom késleltette. Útépités az A4020-ason. Ezeket a körülményeket nem tudta kontrollálni, és bár az órája szerint már húsz perc késésben volt, megkönnyebbült a tudattól, hogy az valójában csak tizenöt. Túlságosan élénk fantáziája megjelenítette előtte az iskola bejáratánál várakozó Alexet, aki mellett az utolsó gyerekek is távoztak az Oaklands Roadon. A szülői SUV-ok, minifurgonok és terepjárók, melyek tíz perce még eltorlaszolták a keskeny utcát, már mind elmentek.

A Hanwell Royal Mail postahivatal után lefordult a Boston Roadra, és elhajtott a teraszos, apró elülső kerttel rendelkező házak sora mellett. Már látta is fia magányos alakját a vörös-sárga téglás, Edward korabeli elemi iskola kapuja előtt. A sportkabátja túl nagy volt rá. Susan elképzelése a gazdaságosságról. Ha idén túl nagy, jövőre pont jó lesz. És ha a gyerekek nem nyúlik meg hirtelen, még a következő évben is el tudja hordani. Ha melegebb lett volna, Alex leveti, és átfűzi

sporttáskája szíján. Csakhogy hűvös szél fújt északkeletről, ő pedig meggörnyedve próbált kabátja mélyébe temetkezni. Egyébként is lehangolt apja szemében ettől csak még nyomorúságosabb látványt nyújtott.

Mackenzie tévedett az utolsó kölykökkel kapcsolatban. Az utca teljesen néptelen volt. Elképesztő, hogy egy iskola milyen gyorsan ki tud ürülni. A járdaszegély mellett álló autók sorban, jól begyakorolt napi koreográfia szerint kanyarodtak ki és hajtottak el. Mackenzie annak idején gyalog járt iskolába, az időjárástól függetlenül. Vizes gumicsizmák dörzsölték vörösre a lábikrákat, a rövidnadrágok dörzspapírként tapadtak a combokra, a radiátorokra terített kabátok párás nedvességgel töltötték meg az osztálytermeket a nyirkos, téli reggeleken.

Tudta, hogy Alex csalódott lesz, mert elkésik teremfoci-csapata meccséről a hayesi csarnokból. Bár a sportközpontba tízperces sétával oda lehetett érni, szülei belénevelték, hogy mindig várja meg valamelyiküket. Mai rosszkedvét azonban nem csupán a mérkőzés lekésése okozta, Mackenzie ezt abban a pillanatban megállapította, ahogy megállt a kapu előtt. Alex lehajtott fejjel kinyitotta az ajtót, bedobta a táskáját a hátsó ülésre, és egyetlen szó nélkül beült előre.

– Mi baj van, fiam? – nézett rá Mackenzie.

– Semmi.

– Bocs, hogy késtem.

A fiú vállat vont, az apja a homlokát ráncolta.

– Mi a baj?

– Mondtam már. Nem mehetnénk? Ahogy mondtad, késél. Tehát én is kések. – Alex tekintete továbbra is a gumi-szőnyegre tapadt.

Mackenzie megfogta a fiú állát, és maga felé fordította a fejét. A sápadt arcon jól látszottak a felszáradt könnyek sós nyomai, a vöröslő szemekről nem is beszélve.

– Nem megyünk, amíg el nem mondd.

A fiú elhúzta a fejét, de továbbra is szorosan zárva tartotta a száját.

– Komolyan mondom. Ha ma focizni akarsz... – Csak ki-lencéves volt, de máris tehetségesen használta mindkét lábát.

Alex vett egy mély lélegzetet, majd hosszú, remegő sóhajjal kifújta a levegőt. Kinyitotta az iskolatáskáját, elővett belőle három gyűrt papírlapot, és odalökte őket az apjának anélkül, hogy ránézett volna. Mackenzie látta, hogy a lapok tele vannak fia jellegzetes betűivel. A felső oldalon ott állt a cím: *Így telt a nyaralásom. Az oldal tetején nagy, vörös számok – 0/25 –, alattuk feszes kézírással: Túl nagy és rendezetlen kéz-írás!!!*

– El sem olvasta – motyogta Alex.

Mackenzie dühe máris manifesztálódott, kezében remegtek a papírok. Magához vette az indítókulcsot, és kinyitotta az ajtót.

– Gyere!

Alex meglepetten nézett rá.

– Mit csinálsz?

Mackenzie meglebegtette fia írását.

– Utánajárunk ennek. – Megkerülte az autót, kinyitotta az utasoldali ajtót.

– Ne, apa, kérlek! Hagyd!

– Nem fogom. – Megfogta Alex karját, és kihúzta az ülésről a vonakodó fiút. Egyszer már találkozott a tanárral egy szülői értekezleten. Fiatal nő volt, vagy inkább lány. Miss Willow. Nem lehetett több huszonöt-nél, és a férfi akkoriban arra a megállapításra jutott, hogy túl sokat foglalkozik a kinézetével. Alexet maga után vonszolva belépett az iskola kapuján, és az oldalbejárathoz sietett.

Ugyanazt az intézményi szagot érezte, amire saját iskoláskorából emlékezett. Talán a felmosáshoz használt tisztítószer miatt.

Alex osztályterme az egyik folyosó végén volt, a második emeleten. Az ajtó nyitva, Miss Willow még ott ült az író-

asztalánál, a gyerekek írásait osztályozta. Meglepetten nézett fel, amikor Mackenzie megérkezett a fiával. A meglepődést szinte rögtön riadalom váltotta fel, mert a férfi odalépett az asztalához, és lecsapta Alex fogalmazását a többi tetejére.

– Mi ez a szarság?

– Sajnálom...

– Azt jól is teszi. Alex azt mondja, el sem olvasta.

– Én...

– Huszonöt pontból nulla, mert a betűi túl nagyok? Ez komoly?

– Apa, kérlek! – Alex kiszabadította a kezét apja szorításából, arca elvörösödött a szégyentől.

Mackenzie-t azonban már nem lehetett leállítani.

– Talán Einstein relativitáselméletét is visszadobná, csak mert nem tetszik a kézírása? Tudja, az ő betűi éppenséggel túl kicsik voltak. Hírhedten kicsik. Ó, és ha már itt tartunk, a „kézírást” nem kötőjellel írják. Képtelen vagyok elhinni, hogy olyasvalaki tanítja angol nyelvre a fiamat, aki ezzel sincs tisztában. Feltételezem, van szakirányú végzettsége?

– Természetesen! – Miss Willow kezdett magához térni a sokkból, és lassan rendezte a sorait.

– Pontosan milyen is?

– Angol nyelv és dráma.

– Ó, dráma? – visszhangozta gúnyosan Mackenzie. – Akkor bizonyára ott szedte fel a hajlamot a felkiáltójelek túlzó használatára. – Felkapta Alex fogalmazását, és meglengette a nő orra előtt. – Nem egy felkiáltójel, nem kettő, hanem *három*. Ó, igen, rettentő drámái. A közösségi médiában talán elmegy, de nem a fiam osztálytermében! Ó, és még egy megjegyzés. A felkiáltójeleket eredetileg az elismerés kifejezésére használták. Talán ha vette volna magának a fáradságot, hogy elolvassa ezt, maga is elismeréssel adózna neki. Ő időt szánt a megírására, a legkevesebb, amit megtehet, hogy elolvassa! – Azzal visszadobta az írást a kupacra.

Miss Willow egyre vörösödött, remegő alsó ajakkal próbálta visszatartani a könnyeit. Mackenzie a fiához fordult, újra kézen fogta, és kivonult vele a folyosóra. Csak amikor már a kapuhoz értek, és mérséklődött a dühe, akkor vette észre az Alex arcán csorgó könnyeket.

– Mi az? Mi a baj? – Tényleg nem értette.

– Gyűlöllek! – sziszegte a fiú. – Igazán gyűlöllek! Örülök, hogy elmentél! Anya most kereshet nekem új iskolát. – Állával a mögöttük emelkedő épület felé intett. – Oda már nem mehetek vissza.

Mackenzie-t hirtelen hatalmába kerítette a lelkifurdalás. Ő csak kiállt a fiáért, ahogy bármelyik apa tette volna. Visszanézett az iskolára, megpillantotta az ablakban álló Miss Willow-t, és tudta, hogy a nő is sír. Kinyitotta az autó ajtaját.

– Gyere, elkésünk a meccsről.

A fiú bevetette magát az első ülésre, és a könnyeit nyeldecelve összefonta maga előtt a karját.

– A lefújásra talán még pont odaérünk.

Éppen rá akart fordulni a Westlea Roadra, amikor a visszapillantóban meglátta a villogó kék fényt. Az iskola vége és a délutáni csúcsporgalom közötti csendes időszak volt, a Boston Roadon alig jártak autók. Az utat tavaszi levélbe boruló pálmafák szegélyezték, gúnyt űzve a vörös téglafalak mögött sorakozó, Tudor-stílusú ikerházakból. Látta, hogy a volán mögött ülő rendőr int neki: húzódjon le.

Mackenzie felsóhajtott. A sebességmérő mutatója ötven fölé kúszott anélkül, hogy észrevette volna. Felidézte a konfrontációját Miss Willow-val. Újra és újra. És egyik alkalommal sem jött rá, hogyan tudta volna másképp intézni, bár arra mostanra már rájött, hogy biztosan lett volna másik módszer. Alex fekete lyukként gubbasztott az utasülésen, áradt belőle a gyűlölet, megfosztva apját minden energiájától.

Mackenzie letekerte az ablakot, az egyenruhás zsarú odahajolt.

– Jogosítványt és forgalmi engedélyt kérek.

Mackenzie kihalászta a dokumentumokat a belső zsebéből, és némán várta, hogy a rendőr ellenőrizze őket.

– Uram, tisztában van vele, hogy hatvannal hajtott egy ötvenes zónában?

– Nem vettem észre – felelte bűnbánóan Mackenzie –, csak amikor már megláttam a villogóját a tükörben. Őszintén sajnálom.

– Akkor sajnálhatná igazán, ha ilyen sebességgel elütött volna egy gyereket. – A rendőr az utasülésen ülő, komor fiúra pillantott, elővett egy tollat és egy nyomtatványtömböt. – Foglalkozása?

– Rendőrtiszt.

Az egyenruhás meglepetten kapta fel a fejét.

– Zsarú?

– Tizenöt év a Metnél.** Jövő héten kezdek a Nemzeti Bűnüldözési Ügynökségnél.

A rendőr visszacsúsztatta a tömböt a zubbonya zsebébe.

– Ezzel kellett volna kezdenie, uram.

– Miért?

– Mert akkor nem is próbáltam volna megbüntetni.

Mackenzie a homlokát ráncolta.

– Nem értem. Csak mert rendőr vagyok, nem állok a törvény felett. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Azt mondja, hagyott volna elmenni?

A rendőr furcsa pillantást vetett rá, mintha nem volna biztos benne, hogy Mackenzie komolyan beszél.

* Metropolitan Police – a londoni körzeti rendőrség, amely a belváros kivételével lefedi a harminckét londoni kerületet. (*A szerk.*)

– Megfordult a fejében – felelte semleges hangon.

– Ebben az esetben kénytelen leszek jelentést tenni. – Mackenzie átnyúlt a kesztyűtartóhoz, elővett belőle egy fekete jegyzetfüzetet és egy tollat. – Kérem a nevét és a szolgálati...

A közlekedési zsaru a tekintetével ölni tudott volna.

– Uram – vágott közbe szárazon –, talán ha eltöltött volna egy kis időt a közlekedésieknél, tisztában lenne vele, hogy a hatáskörömön belül dönthetek a figyelmeztetésről vagy a büntetésről. Ebben az esetben meglegszem figyelmeztetéssel. – Szinte már veszélyesnek tűnt, ahogy ezt mondta. Hirtelen megfordult, és visszasétált az autójához.

Mackenzie visszafordulva fia megvető tekintetével szembesült.

– Most már az is szerencse lesz, ha a jövő heti meccsre odaérek.

Hanwell megváltozott az évek alatt, mióta Mackenzie és Susan itt élt. A lengyel bevándorlók hulláma nyomán sorra nyíltak a lengyel üzletek az egykor jobb napokat látott High Streeten. Most már mindenfelé lengyel beszédet lehetett hallani, a kerületben még egy lengyel iskola is megkezdte a működését. Ealing mindig is igényesebb környéknek számított, mint kevésbé jómódú szomszédja. Ám ahogy Susan nagyon pontosan rámutatott, amikor Mackenzie javaslatot tett a költözésre, minden meg fog változni, amint befejeződik a Crossrail projekt. Hanwell saját állomást kap, és húsz perc alatt el lehet majd érni London központját. Az ingatlanárak kilőnek az égbe. Amiből biztosan Susan is hasznot húz, ha sikerül elérnie, hogy a házat a saját nevére írassa.

Szokás szerint nem talált parkolót a közelben, Alex pedig nem volt hajlandó megfogni a kezét, hogy úgy sétáljanak az ötven méterre lévő, 23-as számú házig. A fiú két lépéssel apja előtt ment, éppen hogy nem futott.

Alex túl későn ért a sportcentrumba, így nem választották be a kezdőcsapatba. Szinte végig a padon ült, és csak az utolsó öt percben cserélték be.

És most késve ért haza is. Amint Susan kinyitotta az ajtót, benyomult mellette, és felszaladt az emeletre. Susan karba tett kézzel megállt az ajtónyílásban, egyértelművé téve, hogy Mackenzie nem léphet be saját házába. Vagy saját meglátása szerint most már az övébe. A házba, melynek hitelét Mackenzie több mint tíz éven át fizette.

– Mégis, mit gondolsz, mi a francot művelsz?

A férfi ránézett, meglepte Susan hangsúlya.

– Dugóba kerültem. Végül csak huszonöt percet késtünk. Felesége színpadiasan ciccegett.

– Alex tanárának megfenyegetéséről beszélek.

Mackenzie összevonta a szemöldökét.

– Megfenyegetés? Én nem fenyegettem meg senkit, főleg nem Miss Willow-t.

– Ő nem ezt mondta. Épp most beszéltem telefonon az igazgatóval. Tombolt! A tanárnő a látogatásod után sírva ment be hozzá.

– Ó, az isten szerelmére! – sóhajtotta Mackenzie. – Az a nő nem volt hajlandó elolvasni a kölyök fogalmazását. Egy nagy, kövér nullát adott neki, csak mert a kézírását – kötőjellel! – túl nagynak találta. Felkiáltójel, felkiáltójel, felkiáltójel.

Susan a fejét csóválta.

– Te soha nem változol, igaz? És nem tanulsz. John, nem beszélhetsz így az emberekkel. Hány barátodat veszítetted már el? Hány főnöködet dühítetted fel? Lehet, hogy az agyad akkora, mint egy kibaszott futball-labda, de még annál is nagyobb idióta vagy. – Felemelte a kezét, hogy elejét vegye a férfi tiltakozásának. – Tudom, tudom, néha megérdemlik. De Jézusom, John, néha nem ártana egy kis józan ész! Egy kis tapintat. A kirohanásaid megszürése. – Sóhajtott. – De nem, a mi Johnunk erre nem képes. Neki mindig igaza van, még ak-

kor is, amikor téved, és az hétszentség, hogy ezt mindenkivel tudatja is! – Csak annyi időre hallgatott el, hogy levegőt vegyen. – Egy antiszociális bunkó vagy, ez az igazság. És mi értelme annak a sok ostoba végzettségnek, ha fogalmad sincs róla, hogyan viselkedj civilizált módon az emberekkel? Ha fingod sincs róla, mit jelent az, hogy társadalmilag elfogadott viselkedés? – Fejével a belső lépcső felé intett. – Ráadásul mind ezt Alex előtt. El tudod képzelni, milyen megalázó lehetett ez neki?

– Sírva várt az iskola előtt – felelte Mackenzie. – Mit kellett volna tennem?

– Mondjuk, rám hagyod. Igazából mindent rám kéne hagynod. Ne fáraszd magad többé azzal, hogy felszeded a kölyköket az iskolánál. Majd elintézem én. Nem akarom, hogy egyáltalán a közelükbe menj. – Susan be akarta csukni az ajtót, de a férfi a lábával a küszöbre lépve megakadályozta.

– Látni szeretném Sophiát.

– Ő nem akar látni téged.

Ez megdöbbsentette a férfit, de gyorsan összeszedte magát.

– Hadd halljam ezt tőle is.

– Elfoglalt. Azt mondta, elege van belőled.

Mackenzie ingerülten horkantott.

– Az ég szerelmére, még csak hétéves! A hétévesek nem mondják, hogy elégük van az apjukból, hacsak az anyjuk nem ülteti el a gondolatot a fejükben.

Susan gyorsan témát váltott.

– Teljes felügyeletet fogok kérni, korlátozott láthatással. Ami ha rajtam múlna, pontosan nulla lenne! Most pedig vedd el a rohadt lábad! – Azzal sípcsonton rúgta a férfit, és amikor az visszahúzta a lábát, rácsapta az ajtót.

Mackenzie hosszú pillanatokig csak állt ott mozdulatlanul, fájdalmasan lüktető lábbal. Arra gondolt, elkezdi verni az ajtót a nagy, kovácsoltvas kopogatóval. Kiabál, felfordulást rendez,

felveri a szomszédokat. De még ő is rájött, hogy azzal csak saját magát hozná kellemetlen helyzetbe.

Ökölbe szorított kézzel tért vissza a járdára, ahonnan felnézett a házra. A háború előtti téглаépületet csapott vakolattal látták el, a fehér festék itt-ott már megbarnult, ráfért volna egy felújítás a hosszú tél után. Egy kisebb vagyonba került a dupla rétegű, hőszigetelő ablakok beszerelése. Ő és Susan a nagy utcafronti hálón osztoztak, Alexé volt a hátsó szoba, Sophia pedig az elülső kertre néző félszobát kapta meg. Az ablakán lévő hálófüggöny megrezzent, és apró, szomorú arc jelent meg az üveglap mögött, a tükröződések miatt alig kivehetően. Mackenzie tehetetlen dühvel és sértettséggel nézett fel rá. Az összes emberi lény közül ehhez a kislányhoz fűzte a legerősebb kötelék. Megpróbált mosolyogni, és integetett a lányának. Sophia egy másodperc múlva szintén felemelte a kezét, és tétován visszaintett. Aztán eltűnt.